

בש"פ 1015/14 - העורר: פלוני נגד המשיבה: מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 1015/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים - החלטת בית המשפט
המחוזי בחיפה בתיק מת 18725-01-14 שניתן ביום
29.1.2014 על ידי כבוד השופט יחיאל ליפשיץ

תאריך הישיבה: י"ג באדר א' התשע"ד (13.2.2014)

בשם העורר: עו"ד מוחמד מסארוזה
בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

נגד העורר שבפנינו הוגש כתב אישום חמור המייחס לו עבירות חמורות ביותר של אלימות במשפחה לרבות עבירות אינוס שבוצעו כלפי בת זוגו. כפי שעולה מכתב האישום מדובר בהתנהגות אלימה ואכזרית שכללה כפייה והתעמרות כלפי בני משפחתו. אין חולק לגבי קיומן של ראיות לכאורה.

בית משפט קמא הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, ועל כך נסב הערר שבפנינו שרובו ככולו התמקד בבעיית האלכוהול של העורר.

אני נכון להסכים עם הסניגור המלומד, שטען בלהט לזכויות מרשו, כי אכן בעיית האלכוהול היא "שורש פורה ראש ולענה" להתנהגותו האכזרית והקשה של העורר כלפי בני משפחתו, אך דומני כי דווקא בשל כך צדק בית המשפט קמא בהחלטתו. על כך יש להוסיף חשש אינהרנטי לשיבוש הליכי משפט, כפי שצוין בית המשפט קמא בהחלטתו.

איני רואה עין בעין את הדרך בה מבקש העורר ליישם את הקריטריונים והשיקולים שפורטו על ידי בעניין סוויסה (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סוויסה, 21.3.11). הטענה לתחילת הליך גמילה, המבוססת על נקודת זמן בה הסתגר העורר בחדרו וניסה להגמל בכוחות עצמו, אינה בבחינת הליך גמילה של ממש. אחזור ואזכיר כי בכל מקרה, הליך הגמילה אמור ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מהעורר. נוכח הנסיבות הקשות המתוארות בכתב האישום איני סבור כי יש מקום להפנות את העורר לתסקיר מעצר לשם בחינת האפשרות הראשונית, שלא נמצאה לה כל עוגן, שמא אולי יתאים העורר להליך גמילה.

אשר על כן, אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, י"ג באדר א' התשע"ד (13.2.2014), בנוכחות הצדדים.

שׁוֹפֵט